hea jone peäle olli sanud, ja et neil nüüd jälle lotus olli seit õnnetusest lahti soda, mis sisse nemmad Jssa sü läbbi ollid sattunud. Temma hea naene lubbas temmale isse monnikord sutäit wina kortsust koio tua, kui ta aga isse mitte ei tahhaks körtso minna ja seäl teistega hullo ello piddada.

Juhhan piddas kolm näddalat mis ta olli lubband, ja ei läinud mitte körtso. Aga seäl küllas, kus Juhhan ellas, olli se wiis et warrul, tolgude ja pulmade jodulikka kanaeste piddi wina jod ma Juhhan pallu i ka nüüd pulma. Temma wannad sõrbead kellega temma muido kõr sis olli jonud, ollid ka seäl, ja jõiwad ja öiskasid küi hullud innimesed. Need hakkasid nüüd Juhhanit naerma, ja ütlesid: „waat nüüd on Juhhan õige pühha mees! „Nüüd ta ei tohhi ennam jua. Kirriko Herra

„ka nomimisse läbbi on ta waggaks in„nimesseks sanud!“ Juhhan kulis sedda; temma wannad himmud rousid; temma mõtles: ükskord ei olle mitte iggakord; hakkas joma, ja jõi ni kaua, kuñni ta täis olli kui pil. Nüüd said wannad himmud jälle woimust temma üle. Ta jõi nüüd jälle igga päwal kui eñnegi, ja weel hullomiune, otsega olleks temma tahtnud omma südame tuñnistust wina sisse ärrauppu tada. Joobnust peast aias ta rummalad jutrud, hakkas sõimama ja riidlema, sai peksa ja peäleg weel kohto ees nuhtlust. Temma maia-piddaminne läks koggone nurja, ja wimaks woeti temma maia ja maad temma käest ärra. Se üle läks temma koggone hulluks, sattus joobnust peast krawi, ja murdis omma kaela. Kohtowannemad ei lasknud tedda mitte kirrikoaeda matta, waid tedda pandi kirriko aia

tah-